

αλλά και αυτοκριτικής. Γιατί, κύριες και κύριοι συνάδελφοι; Γιατί πάνω απ' όλα είναι ένα καθεστώς ανομίας. Οι κάτοχοι σήμερα των ραδιοτηλεοπτικών συχνοτήτων δεν είναι νόμιμοι και το ξέρουμε όλοι μας. Έχουν κάνει κατάληψη εθνικής περιουσίας. Και αυτή η κατάληψη της εθνικής περιουσίας βαρύνει -ναι όλες ενδεχόμενα- τις πολιτικές δυνάμεις, αλλά κυρίως τις κυβερνήσεις του 1989 και του 1990.

Η συζήτηση στη Βουλή την προηγούμενη εβδομάδα σε σχέση με το λεγόμενο πόρισμα Ντογιάκου ανέδειξε το μέγεθος της ευθύνης της κάθε πολιτικής δύναμης. Εγώ πιστεύω όμως ότι δεν είναι η ώρα του καταμερισμού των ευθυνών και των πολιτικών ευθυνών, αλλά του τι πρέπει να γίνει σήμερα. Και συμφωνώ με τον κ. Μητσοτάκη, -και είναι από τις λίγες φορές- ότι σήμερα πρέπει να συνεννοηθούμε για την αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος. Να διαμορφώσουμε την αναγκαία πολιτική ενότητα που απαιτείται, αλλά με ρεαλισμό, αν θέλουμε να υπηρετήσουμε το δημόσιο συμφέρον.

Θα είναι τραγικό να ψηφιστούν διατάξεις που δεν θα εφαρμοστούν, που θα συνεχίσουν την επόμενη κιόλας μέρα την αδιέξοδη συζήτηση περί διαπλοκολογίας.

Οι νέες διατάξεις στην τελική τους διατύπωση -και αυτό κάνει η εισήγηση- πρέπει να εκπέμπουν ασφαλώς σε κάθε κατεύθυνση ηθικές και πολιτικές επιταγές. Αλλά, όμως, οι νέες ρυθμίσεις πρέπει να είναι εφαρμόσιμες. Θα είναι τραγικό να έχουμε ανεφάρμοστες διατάξεις του Συντάγματος. Και ως επιχειρηματολογία ο οποιοσδήποτε συνάδελφος στη Βουλή ότι οι διατάξεις περί φυσικού προσώπου να φθάσουμε δηλαδή στο τελευταίο φυσικό πρόσωπο είναι ρεαλιστικά εφαρμόσιμες. Δεν είναι και το γνωρίζουν.

Εγώ δεν θέλω να αντιστρέψω το ερώτημα ότι ενδεχομένως να είναι και εκ του πονηρού, ώστε να γίνει και το Σύνταγμα κουρελόχαρτο. Άρα πρέπει να πάμε σε αυτό που είπε ο κ. Κωνσταντόπουλος, δηλαδή σε δημοκρατικές ρυθμίσεις με αρχές. Και μπαίνουν κρίσιμα τα ερωτήματα: Δεν είναι μεγάλη η συμφωνία που προστατεύει τον πολίτη, που έχει πλέον συνταγματικά κατοχυρωμένο το δικαίωμα της απάντησης, την υποχρέωση της επανόρθωσης σε ό,τι θίγεται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και επικοινωνίας; Είναι η πρώτη μεγάλη τομή. Αυτήν την αγνοούμε. Είναι, όμως, δική μας πρόταση και επιλογή. Και βέβαια κοιτάξτε τη σχετική διάταξη. Λέει ότι νόμος ορίζει το πώς θα εφαρμοστεί η διάταξη.

Δεν είναι μεγάλη η συμφωνία για την αστική και ποινική ευθύνη όσων κατέχουν μέσα ενημέρωσης και διαπράττουν αδικήματα; Και εκεί λέει ότι νόμος ορίζει πώς θα εφαρμοσθούν οι διατάξεις γιατί έτσι πρέπει να είναι ένα σωστό Σύνταγμα.

Υπάρχει μια άλλη μεγάλη συμφωνία κατοχυρωμένη στις συνταγματικές διατάξεις, η συμφωνία για διαφάνεια, για απαγόρευση της οικονομικής συγκέντρωσης των ραδιοτηλεοπτικών επιχειρήσεων. Και ξέρετε, κύριοι συνάδελφοι, ότι η αποφυγή της συγκέντρωσης αποτελεί το βασικότερο θέμα της ραδιοτηλεοπτικής νομοθεσίας. Διότι αν δεν υπήρχε αυτή η αναγκαιότητα σήμερα δεν θα υπήρχε αντικείμενο, όπως και στο παρελθόν, να υπάρχει ραδιοτηλεοπτική νομοθεσία.

Συμφωνήσαμε ότι πρέπει να υπάρχει προηγούμενη άδεια ελεύθερα να κάνει κάποιος σταθμό. Είναι σωστό και αυτό. Ο έλεγχος κάπου να είναι άμεσος. Δεν μπορώ να ξέρω κατά πόσο μπορεί να είναι άμεσος ο έλεγχος του κράτους, όταν οι ίδιοι ερχόμαστε και λέμε να πάμε σε ανεξάρτητη διοικητική αρχή. Και θα μιλήσουμε για τις ανεξάρτητες διοικητικές αρχές.

Εγώ έχω αποδεχθεί τη γενική συμφωνία με πολλές επιφυλάξεις, γιατί αυτό είναι ένα μόρφωμα, που δεν εντάσσεται κάπου στο συνταγματικό μας πλαίσιο. Τι είναι τέλος πάντων οι ανεξάρτητες διοικητικές αρχές; Εκτελεστική, νομοθετική, δικαστική εξουσία;

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Ρωτήστε τον Πρωθυπουργό και την Κυβέρνηση, κύριε Παπαϊωάννου.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (Υπουργός Επικρατείας): Εγώ το αποδέχθηκα ως μία κοινή συμφωνία. Και εκεί βέβαια πρέπει να κάνουμε τη μεγάλη συζήτηση, γιατί από τη στιγμή που θα φτιάξουμε ανεξάρτητες διοικητικές αρχές πρέπει να διασφαλίσουμε την αποτελεσματικότητα της λειτουργίας τους μέσα από

τις εξουσίες που θα τους δώσουμε, τις κανονιστικές διατάξεις κλπ. και μέσα από το κύρος των προσώπων που πρέπει να επιλεγούν. Δυστυχώς, βλέπω σήμερα πάλι μία ανέξοδη κουβέντα. Μία κουβέντα που θέλει το ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο αύριο το πρωί να είναι διακομματική επιτροπή. Αν κάνουμε το λάθος να κάνουμε το ραδιοτηλεοπτικό συμβούλιο διακομματική επιτροπή θα έχουμε διαπράξει εμείς εδώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μεγάλο σφάλμα σε βάρος της δημοκρατίας και της προοπτικής του τόπου.

Και υπάρχει και το τελευταίο ζήτημα που έχει να κάνει με το περίφημο ασυμβίβαστο. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομοθετούμε σήμερα για το Σύνταγμα με μία, όμως, κατά την άποψή μου, λογική ότι μετά από λίγο καιρό σε ό,τι αφορά σε αυτές τις διατάξεις δεν θα έχουν καμία αξία. Ποιος μπορεί σήμερα αλήθεια να ελέγξει αυτά που εκπέμπει το INTERNET; Ποιος θα μπορεί αύριο να ελέγξει τους μετόχους, βασικούς ή μη του ZDF, του BBC, άλλων ραδιοτηλεοπτικών δικτύων, που θα εκπέμπουν από δορυφόρο στην ελληνική γλώσσα και θα είναι σε συμφέροντα έξω από τη χώρα;

Τα λέω αυτά γιατί έχουμε επικεντρώσει την κουβέντα μας -όχι ότι δεν πρέπει να κάνουμε ρυθμίσεις σε σχέση με το σήμερα- σε ένα πεδίο, το οποίο μετά από ένα ή δύο χρόνια ή μετά και από μήνες από σήμερα μπορεί να μην έχει καμία ιδιαίτερη αξία.

Άρα πρέπει και εδώ ο νόμος να ορίσει, ένας νόμος, όμως, που πρέπει να είναι ευέλικτος, να είναι αποτελεσματικός και να δίνει απάντηση στα κάθε φορά δημιουργούμενα προβλήματα με βάση τις νέες εξελίξεις και τις νέες τεχνολογίες. Και αντί να πάμε με ένα υπεύθυνο λόγο και να δούμε όλοι μαζί αύριο το πρωί το νόμο, μπαίνουμε σήμερα σε μία κουβέντα επιφανειακή, αν θα είναι μέτοχος βασικός ή μη, αν θα πρέπει να πάμε μέχρι φυσικού προσώπου, ενώ ξέρετε ότι δεν μπορούμε να πάμε.

Γιατί εάν φθάσουμε εκεί, θα μπουν άλλα ζητήματα που θα έχουν να κάνουν με το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα της οικονομικής ελευθερίας και θα έλθει το όποιο Συμβούλιο της Επικρατείας ή το όποιο δικαστήριο να δώσει τις δικές του ερμηνείες σε σχέση με τη συνταγματικότητα ή μη συνταγματικότητα της συγκεκριμένης διάταξης.

Ας λείψει, λοιπόν, η υποκρισία και ας συμφωνήσουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το πρόβλημα είναι υπαρκτό, ότι χρειάζονται αποτελεσματικά μέσα θεραπείας. Και τα αποτελεσματικά μέσα θεραπείας δεν είναι μόνο οι συνταγματικές διατάξεις. Αυτές θέτουν ένα πλαίσιο. Και πολύ περισσότερο, οι συνταγματικές διατάξεις δεν μπορούν να εξειδικεύουν και ποινές. Αυτό είναι πρωτόγνωρο. Γίνεται μόνο στο δικό μας Σύνταγμα. Κανένα ευρωπαϊκό σύνταγμα σήμερα δεν φθάνει στο ποιος πρέπει να είναι οι κυρώσεις. Και να φθάσουμε μέχρι και την άδεια. Όλα αυτά, όμως, πρέπει να εξειδικευτούν με άλλες πράξεις, ευέλικτες και αποτελεσματικές.

Εάν έτσι πορευτούμε, θα έχουμε επιτελέσει το χρέος μας. Διαφορετικά θα διαμορφώσουμε συνταγματικές διατάξεις που σε λίγο καιρό κανένας δεν θα τους δίνει καμία αξία. Και αυτό θα είναι το όνειδος για όλους μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κ. Παυλόπουλος έχει το λόγο.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα, απαντώντας στον Εισηγητή της Πλειοψηφίας, όταν μίλησε ως Υπουργός Πολιτισμού, να του πω για θέματα διαφάνειας, και ιδίως σε ό,τι αφορά τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να απευθύνεται στη Νέα Δημοκρατία.

Και το λέω αυτό διότι η Νέα Δημοκρατία είναι εκείνη η οποία πήρε την ευθύνη της απελευθέρωσης, από το ασφυκτικό κρατικό μονοπώλιο, και της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης. Δημιούργησε το πρώτο νομοθετικό πλαίσιο. Και δεν είναι μόνον αυτό. Είναι ότι το πλαίσιο εκείνο συνάντησε τότε την ευρύτατη αποδοχή της Βουλής.

Το εάν αργότερα, προέκυψαν ελλείψεις, δεν οφείλεται στη Νέα Δημοκρατία. Το αν δηλαδή αργότερα υπήρξαν οι δίοδοι αυτό το πλαίσιο ακριβώς να παραβιασθεί, δεν οφείλεται σε ε-

απλούστατη λύση. Μην εθελουφλούμε. Αν θέλετε τη διαφάνεια στα οικονομικά των κομμάτων, υιοθετείστε την πρόταση αυτή και τον έλεγχο του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Τελειώνοντας τονίζω το εξής. Όσοι από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αμφισβητούν τη διαφάνεια των οικονομικών των κομμάτων, όσοι θέλουν να υπάρξει διαφάνεια μέσω του Ελεγκτικού Συνεδρίου ως θεοπίστων το σχετικό πλαίσιο τώρα με μία τροπολογία. Όποιοι αντέχει τη διαφάνεια και τη δημοκρατία ως το κάνει.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κ. Ακριβάκης έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΚΡΙΒΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, η κρισιμότητα του ρόλου των ΜΜΕ στην πολιτική, κοινωνική, οικονομική ζωή του τόπου επέβαλαν κατά καιρούς τις διάφορες νομοθετικές παρεμβάσεις, που έγιναν. Η απρόβλεπτη πριν από λίγα χρόνια, και θα έλεγα αιφνίδια έκρηξη των χιλιάδων μέσων της ραδιοτηλεόρασης που λειτουργούν, οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι την πολιτεία τη βρήκε απροετοίμαστη, για να μην πω πολύ απροετοίμαστη.

Υπήρξε άμεση ανάγκη θέσπισης κάποιων διαδικασιών, κάποιων κανόνων και κάποιων οργάνων, που θα έπρεπε να ελέγχουν αυτήν την κατάσταση. Κινήθηκαν, θα έλεγα, με δυσκολία προς αυτήν την κατεύθυνση κατά καιρούς διάφορες νομοθετικές παρεμβάσεις, οι οποίες υπήρξαν σε μεγάλο βαθμό επιτυχείς, αν λάβουμε υπόψη το χρόνο που εκδηλώθηκαν, όπως επίσης και το γεγονός ότι είχαμε ένα πρωτόγνωρο πεδίο, οι κανόνες λειτουργίας του οποίου θα έπρεπε για πρώτη φορά να ρυθμιστούν.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι σήμερα έχουμε κάποιους κανόνες αρκούντως ικανοποιητικούς, ένα μεγάλο πλέγμα διατάξεων, που αφορούν το θέμα, το οποίο συζητάμε, που θα έλεγα όμως ότι δεν μπορούμε να είμαστε και ευτυχείς για τον τρόπο που εφαρμόζονται από τα όργανα. Ίσως μεγάλη μερίδα ευθύνης σ' αυτό να έχει η κακή λειτουργία του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου μέχρι τώρα.

Φτάσαμε πλέον στο 2001, στη συνταγματική κατοχύρωση αυτών των κανόνων. Θα συμφωνήσω με τις παραινήσεις του κ. Μητσοτάκη, για να μην υπάρχουν οξυύτητες στη συζήτηση, όχι μόνο σήμερα, αλλά και σε όλη τη διαδρομή της συζήτησης των συνταγματικών αλλαγών, οι οποίες παραινήσεις υποθέτω ότι απευθύνονταν προεχόντως στον Αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας, ο οποίος δυναμίτισε τη συζήτηση για το Σύνταγμα και τις προηγούμενες μέρες και την ήρεμη και συναινετική ατμόσφαιρα, που επικράτησε στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος.

Επιγραμματικά -γιατί πράγματι δεν πρέπει να κάνω κατάχρηση του χρόνου- να μιλήσω μόνο για τα θέματα, που η Νέα Δημοκρατία και τα άλλα κόμματα της Αντιπολίτευσης προβάλλουν ενστάσεις κατά της πρότασης της Πλειοψηφίας. Και τα θέματα, όπως τα έθεσε ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Βαρβιτσιώτης, αλλά και ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας και ο κ. Παυλόπουλος, είναι τέσσερα. Τέσσερις είναι οι αιτιάσεις σ' αυτά τα δύο άρθρα που συζητούμε. Και αρχίζω από πίσω προς τα μπρος.

Η πρώτη είναι ότι οι κυρώσεις πρέπει να είναι συνταγματικά καθορισμένες και να φθάνουν μέχρι της αφαίρεσης της άδειας λειτουργίας. Εγώ προσωπικά είμαι αντίθετος στο Σύνταγμα να μπαίνουν κυρώσεις, έστω κι αν αυτή είναι η σοβαρότατη κύρωση της αφαίρεσης της άδειας. Ο ν.2886/95 στο άρθρο 4, που προβλέπει τις κυρώσεις που μπορεί να επιβάλει το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο, περιλαμβάνει και την αφαίρεση της άδειας. Έχει επιβολή προστίμων, προσωρινή αναστολή λειτουργίας ενός σταθμού και τέλος την αφαίρεση της άδειας. Εν πάση περιπτώσει το θέμα αυτό, μετά την τοποθέτηση του εισηγητή της Πλειοψηφίας ότι μπορεί να τεθεί και βέβαια να μπει και η ακύρωση της σύμβασης του προμηθευτή ή εργολάβου, νομίζω εξέλειπε και δεν χρειάζεται να πω τίποτα περισσότερο.

Έρχομαι στην άλλη ένσταση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία αφορά την απαγόρευση αγοράς τηλεοπτικού χρόνου από τα κόμματα, μετά την καθιέρωση της δωρεάν παραχώρησης τηλεοπτικού χρόνου σε όλα τα κόμματα. Θα έλεγα ότι αυτό μου φαί-

νεται λίγο συνταγματικά απαράδεκτο, έστω και αν μπει διάταξη στο Σύνταγμα. Είναι δυνατόν να πούμε σε ένα κόμμα ότι τα λεφτά που έχεις -διότι όλα τα κόμματα έχουν κάποια χρήματα που δαπανούν στον προεκλογικό αγώνα- θα τα διαθέσεις εκεί, εκεί και εκεί; Κάθε κόμμα είναι ελεύθερο να διαθέσει τα χρήματά του, αυτά που θα δαπανήσει στον προεκλογικό αγώνα, όπου νομίζει. Ένα κόμμα μπορεί να δίνει ιδιαίτερη σημασία στο έντυπο υλικό του προεκλογικού αγώνα, άλλο στην τηλεόραση, άλλο στο ραδιόφωνο, άλλο δεν ξέρω πού, στις μεγάλες και πολυτελείς συγκεντρώσεις. Γι' αυτό μίλησα για αντισυνταγματική διάταξη έστω και αν προβλέπεται μέσα στο ίδιο το Σύνταγμα.

Η τρίτη ένσταση της Νέας Δημοκρατίας, την οποία υποστήριξε και ο Συνασπισμός και αν δεν κάνω λάθος και το Κ.Κ.Ε., είναι για τον έλεγχο -να το πω έτσι επιγραμματικά- μέχρι φυσικού προσώπου. Θα παραπέμψω στο απόσπασμα της ομιλίας του κ. Μητσοτάκη, ο οποίος έδωσε πλήρη απάντηση στο θέμα αυτό. Οι ακρότητες, όπως είπε ο κ. Παπαϊωάννου προηγουμένως και το πιστεύω και εγώ, της θεσμοθέτησης κάποιων κανόνων λειτουργούν ανασταλτικά στην εφαρμογή των ίδιων των κανόνων. Και αυτή είναι μια ακρότητα η οποία θα καταντήσει ανενεργό αυτήν τη διάταξη.

Έρχομαι και στο τελευταίο θέμα, το οποίο είναι πρώτο από άποψη σπουδαιότητας, όπως το έθεσε η Νέα Δημοκρατία. Διότι πρώτο το ιεράρχησε ο κ. Βαρβιτσιώτης και το μεγαλύτερο μέρος της ομιλίας του κ. Παυλόπουλου αναλώθηκε σ' αυτό δηλαδή στον τρόπο επιλογής του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου.

Υπήρχαν και υπάρχουν δύο απόψεις, η άποψη που υποστηρίζουμε εμείς ότι πρέπει την επιλογή αυτή να την κάνει η Διάσκεψη των Προέδρων με αυξημένη πλειοψηφία 4/5 και η άποψη που υποστηρίζει η Νέα Δημοκρατία ότι θα πρέπει να την κάνει η αρμόδια Διαρκής Επιτροπή με πλειοψηφία 2/3.

Εγώ θα είμαι ειλικρινής. Και οι δύο απόψεις έχουν και τα υπέρ έχουν και τα κατά. Όμως, η άποψη της Διάσκεψης των Προέδρων είναι σαφώς πιο λειτουργική, ίσως έχει λιγότερη αν θέλετε δημοκρατική επίφαση. Αλλά σαφέστατα θέλω να πιστεύω ότι είναι πιο λειτουργική.

Αυτό απέδειξε η μέχρι τώρα εμπειρία. Ως γνωστό το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο αποτελείται από εννέα άτομα. Τα τέσσερα τα όριζε η Κυβέρνηση και τα άλλα τέσσερα η Αντιπολίτευση, δύο η Αξιωματική Αντιπολίτευση και από ένα τα κόμματα της ελάσσονος Αντιπολίτευσης. Τον Πρόεδρο τον διορίζει ο Πρόεδρος της Βουλής μετά από γνώμη της Διάσκεψης των προέδρων.

Διορίστηκαν, λοιπόν, μέχρι τώρα τέσσερις Πρόεδροι του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου. Και οι τέσσερις διορίστηκαν με ομόφωνη απόφαση της Διάσκεψης των Προέδρων. Όλα τα κόμματα συναίνεσαν σ' αυτό το διορισμό. Αυτό τι δείχνει; Δείχνει ότι η Διάσκεψη των Προέδρων, ένα ολιγομελέςτατο όργανο και ο Πρόεδρος της, ο Πρόεδρος της Βουλής και λόγω θέσεως και λόγω προσωπικότητας παίζει κάποιο ρόλο συναινετικό και κάνει κάποιες διεργασίες για να βρει την κοινή συνισταμένη, που πάντα έβρισκε. Θέλω να πιστεύω ότι θα βρεθεί αυτή η κοινή συνισταμένη και μετά την Αναθεώρηση του Συντάγματος.

Αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, έρχομαι σ' ένα θέμα το οποίο το θεωρώ σημαντικό για την αξιοπιστία μας. Τι εννοώ; Ενώ το εξής πράγμα: Η Νέα Δημοκρατία, η οποία θεωρεί αυτό το θέμα μείζον και αντιπαλεύει με μαχητικότητα τον ορισμό από τη Διάσκεψη των Προέδρων των μελών του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου, μέχρι το 1999 υποστήριζε ότι αρμόδια για να διορίζει το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο είναι η Διάσκεψη των Προέδρων, η Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας την οποία επικαλέστηκε ο κ. Παυλόπουλος την και είπε χαρακτηριστικά ότι έβγαλε κάποιο πόρισμα, που δεν το έλαβε υπόψη της η Κυβέρνηση.

Η Επιτροπή, λοιπόν, Θεσμών και Διαφάνειας, της οποίας εισηγητής και εκφραστής των απόψεων της Νέας Δημοκρατίας ήταν ο κ. Παυλόπουλος, λέει επί λέξει: "Η επιλογή των μελών του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης πρέπει να γίνεται από τη Διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής ύστερα από ακρόασή τους από την Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας". Αυτό λέει η Νέα Δημοκρατία τον Σεπτέμβριο του 1999 και αυτό το πόρισμα ψήφισαν και οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Παυλόπουλος έχει το λόγο για πέντε λεπτά.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρώτα-πρώτα πιστεύω ότι ήταν ολίσθημα του κ. Βενιζέλου να μιλήσει για τραγική συζήτηση αναφερόμενος στη συζήτηση που γίνεται εδώ. Διότι αυτή η συζήτηση -φαντάζομαι την παρακολούθησε, γιατί είναι από τις λίγες φορές που είναι τόση πολύ ώρα μέσα στην Αίθουσα- ήταν μία κραυγή αγωνίας των συναδέλφων απέναντι σε ό,τι καταμαρτυρεί η κοινή γνώμη και, γενικότερα, στο χώρο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και, βεβαίως, στον πολιτικό κόσμο. Ήταν μία προσπάθεια να θωρακιστεί ο πολιτικός κόσμος και το πολιτικό σύστημα από τις επιθέσεις τις οποίες υφίσταται.

Γιατί στη συνέχεια ο ίδιος ο κ. Βενιζέλος αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι υπάρχει έλλειμμα θεσμικό και σε ό,τι αφορά τα κείμενα τα οποία ισχύουν και, ιδίως, σε ό,τι αφορά τους κυρωτικούς μηχανισμούς οι οποίοι εφαρμόζουν τα κείμενα αυτά. Εάν δεν υπήρχε αυτό το έλλειμμα και εάν όλα πήγαιναν καλά, δεν θα ερχόταν ο ίδιος, ούτε στην Επιτροπή ούτε εδώ, να προσθέσει αυτά που προσέθεσε.

Και σας διαβεβαιώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι εάν δεν ήταν η πίεση της Αντιπολίτευσης και ιδίως της Αξιωματικής, δεν θα είχαμε φθάσει στο σημείο να υπάρχει έστω και αυτού του είδους η υποχώρηση της Κυβέρνησης στα θέματα στα οποία φαίνεται να υποχώρησε. Αυτή είναι η πραγματικότητα και τη γνωρίζουμε. Επομένως, ας μη μιλάμε για τραγική συζήτηση.

Ας δούμε πώς είναι δυνατόν -γιατί βεβαίως δεν είναι μόνο θέμα θεσμών και το ξέρουν όλοι, είναι και θέμα νοοτροπίας της κοινωνίας και εφαρμογής των θεσμών- αυτήν την ιστορική στιγμή που ζούμε να κάνουμε κάτι ως Αναθεωρητική Βουλή, ώστε να δώσουμε στη συνέχεια το περιθώριο και στο νομοθέτη και στην εκάστοτε εκτελεστική εξουσία να εκτελέσουν το καθήκον τους. Τώρα οφείλουμε να κλείσουμε τις τρύπες εκείνες, οι οποίες επέτρεψαν να βλέπουμε αυτά που βλέπουμε: Το φαινόμενο της διαπλοκής, όχι απλώς και μόνο να είναι ορατό, αλλά να εμφανίζεται καθημερινά και να το αντιμετωπίζουμε όλοι.

Το ερώτημα το οποίο θέλω να θέσω στον κ. Βενιζέλο είναι απλό, για να μην στα επιμέρους θέματα στο λίγο χρόνο τον οποίο έχω. Είπε ο κ. Βενιζέλος ότι η Νέα Δημοκρατία, με τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασε απέναντι στην έννοια του βασικού μετόχου, βρίσκεται εκτός πραγματικότητας σε σχέση με όσα ισχύουν στην ελληνική νομοθεσία. Και είπε ότι επιβάλλεται να μπει η έννοια του βασικού μετόχου, διότι χωρίς αυτήν θα βρεθούμε οσονούπω αντιμέτωποι με το ευρωπαϊκό δίκαιο και ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Το ερώτημα είναι απλό προς τον εισηγητή της Πλειοψηφίας και προς εσάς, κύριοι συνάδελφοι της Πλειοψηφίας, που θα κληθείτε να ψηφίσετε. Αυτό δεν τα γνώριζε ο εισηγητής της Πλειοψηφίας και οι άλλοι συνάδελφοι...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ: Απαιτείται, κύριε Πρόεδρε, ευρεία πλειοψηφία και απευθύνεται...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Παρακαλώ, να μη γράφαται καμία διακοπή από αυτές οι οποίες γίνονται στους ομιλητές.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ερωτώ, λοιπόν, τον κύριο εισηγητή της Πλειοψηφίας: Αυτό δεν το γνώριζε όταν μιλάγαμε στην επιτροπή; Γιατί στο σχέδιο στο οποίο καταλήξαμε δεν υπήρχε η έννοια του βασικού μετόχου; Γιατί προστέθηκε η έννοια στη συνέχεια;

Δύο τινά συμβαίνουν: Ή δεν ήταν απαραίτητη και προστίθεται τώρα -αλλά γιατί;- ή ήταν από τότε απαραίτητη, αλλά δεν το γνώριζε. Πάντως δεν είναι αυτονόητα αυτά τα πράγματα τα οποία εμφανίζει τώρα. Το κείμενο στο οποίο συμφωνήσαμε στην επιτροπή ήταν ένα κείμενο που δεν περιείχε αυτήν την έννοια. Δεν υπήρχε τότε ο κίνδυνος του κοινοτικού δικαίου; Δεν υπήρχε τότε ο κίνδυνος από το δίκαιο της ελεύθερης αγοράς και του ανταγωνισμού; Γιατί εμφανίζεται σήμερα; Γιατί εμφανίζεται τώρα; Αυτό είναι το πρώτο.

Το δεύτερο που θέλω να τονίσω είναι το εξής: Ξέρουμε όλοι ότι από τη στιγμή που μπαίνει η έννοια του βασικού μετόχου και παραπέμπεται σε εκτελεστικό νόμο η εφαρμογή της σχετικής

διάταξης, θα μεσολαβήσει ένα χρονικό διάστημα.

Εμείς δεν συμφωνούμε με την έννοια και το διευκρινίσαμε. Ας διευκρινίσει, όμως, τουλάχιστον εδώ ο κύριος Εισηγητής της Πλειοψηφίας από πλευράς της Κυβέρνησης για ποιο χρονικό διάστημα μιλάμε περίπου μετά τη λήξη της Αναθεώρησης του Συντάγματος, ώστε αυτή η διάταξη να καταστεί πράξη. Έστω και έτσι που εμείς -το τονίζω για να μην υπάρξει καμία παρεξήγηση- δεν συμφωνούμε με αυτήν.

Τέλος, κάτι ακόμα: 'Ακουσα με χαρά -άλλωστε δική μας πρόταση ήταν- ότι πρέπει να μπει η κύρωση και σε ό,τι αφορά την ανάκληση της άδειας των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και σε ό,τι αφορά την απαγόρευση της σύναψης σύμβασης έργου, προμήθειας, υπηρεσίας, αλλά και την ακυρότητα.

Το ερώτημα, κύριε εισηγητά και κύριε Υπουργέ, είναι το εξής πολύ απλό: Θα ισχύει παράλληλα αυτή η απαράδεκτη νομοθεσία που έχετε θεσπίσει, -όχι εσείς, οι προκάτοχοί σας Υπουργοί στο Υπουργείο Δικαιοσύνης- σύμφωνα με την οποία μολονότι υπάρχει ακυρότητα της σύμβασης, εάν ακυρωθεί από το Συμβούλιο Επικρατείας παραδείγματος χάρη, εξακολουθεί τη σύμβαση να την εκτελεί εκείνος ο οποίος την πήρε και ο δικαιούχος έχει απλώς δικαίωμα προς αποζημίωση;

Διότι, αν μου λέτε ότι θα υπάρχει ακυρότητα, αλλά αυτή η ακυρότητα δεν έχει κανένα αποτέλεσμα με βάση τη νομοθεσία που έχετε σήμερα, τότε καθίσταται άνευ αποτελέσματος αυτό για το οποίο μιλάμε.

Εμείς ως Νέα Δημοκρατία θέλουμε μία εξήγηση τώρα. Δεν ξέρω τι έκαναν οι προκάτοχοί σας. Εσείς ως έγκριτος νομικός οφείλτε να μας πείτε: Θα βάλετε στο Σύνταγμα τη διάταξη περί ακυρότητας; Θα καταργήσετε τη διάταξη αυτή που λέει ότι και αν ακυρωθεί η σύμβαση, τότε εξακολουθεί τη σύμβαση να την εκτελεί αυτός στον οποίο αρχικώς ανετέθη; Εκεί είναι η τρύπα η μεγάλη, εκεί είναι η κερκόπορτα, που αν και αυτή δεν την κλείσουμε, τότε καλύτερα να μη συζητάμε για διαφάνεια σ' αυτήν τη Βουλή.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Συκλλάκος έχει το λόγο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Ο εισηγητής της Πλειοψηφίας εμφανίστηκε ως ο κατ' εξοχήν εκφραστής της ελευθερίας της αγοράς στις τηλεπικοινωνιακές επικοινωνίες. Μας επικαλέστηκε γενικές κατευθύνσεις ή συγκεκριμένες διατάξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εγώ να επεκταθώ. Οι ίδιες κατευθύνσεις μπορεί να έχουν συζητηθεί και να έχουν δοθεί κατευθύνσεις και από τις μεγάλες χώρες. Μία αποτύπωση αυτής της λογικής είναι και στη Χάρτα των θεμελιωδών δικαιωμάτων που εμφανίστηκε στη Νίκαια. Αυτές είναι οι κατευθύνσεις.

Εμφανίστηκε ο εισηγητής της Πλειοψηφίας σαν ο απολογητής της παγκοσμιοποίησης. Δηλαδή, επειδή στο μέλλον θα υπάρχουν προβλήματα, στα οποία δεν θα μπορούμε να βάλουμε περιορισμούς (INTERNET, στα καινούρια μέσα που θα χρησιμοποιούνται), είναι αλήθεια ότι σταδιακά προχωρούμε σε μεγαλύτερη συνένωση ραδιοηλεκτρονικών, οικονομικών, εμπορικών συμφερόντων. Υπάρχει αυτό. Στο όνομα αυτής της εξέλιξης - και επειδή το πάνω χέρι το έχουν οι ισχυρές καπιταλιστικές δυνάμεις στην εξέλιξη της κοινωνίας- θα πρέπει να πούμε ότι δεν κάνουμε τίποτα στο Σύνταγμα;

Σήμερα υπάρχουν δυνατότητες, στη μικρή Ελλάδα που είμαστε, να βάλουμε, όσο χωράει, κάποιους φραγμούς. Άλλο θέμα, αν θα το εφαρμόσουν οι ερχόμενες κυβερνήσεις, άλλο θέμα, αν αυτοί οι οποίοι έχουν τα μέσα ενημέρωσης και παίρνουν και τα δημόσια έργα θα βάλουν αχυράνθρωπους, της επιρροής τους, για να ξεφρέγουν από το νόμο και από το Σύνταγμα. Καθήκον δικό μας είναι -και αυτό υποστηρίζει το ΚΚΕ- η παραμικρή δυνατότητα περιορισμού δυνατοτήτων διαπλοκής, επηρεασμού των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Να βάλουμε διατάξεις που να τα περιορίσουμε όλα αυτά.

Εν πάση περιπτώσει, υπάρχει ακόμα η Ελλάδα, έχουμε σύνορα, έχουμε ανεξαρτησία, έχουμε δικό μας Σύνταγμα. Αν θα καταστούν ανενεργές αυτές οι διατάξεις στην πράξη, να το δούμε. Και πάλι στην πορεία και με τον κοινό νομοθέτη μπορούμε να βάλουμε φραγμούς και για τα εισαγόμενα ραδιοηλεκτρονικά προϊόντα. Μπορεί να μπει φραγμός. Ας τα αφήσουμε αυτά, ότι